

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesecu
in stoji
za celo
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.
Po
pošti:
za celo
leto 2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvo v
šent-
peter-
skem
pred-
mestji
hš. št. 15
v Lju-
bljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1873.

Leto III.

Otrok na vertu.

Miloduhe ve cvetlice,
Drage mi prijateljice,
Le cvetite, le cvetite,
Serčno mene veselite!

Dokončavši svoje delo
K vam pridirjam rad veselo,
In radujem se med vami,
Kakor brat med sesticami.

Vaših lic lepota krasna,
Spremenljiva, kratkočasna,
Vam ne bo na vek ostala,
Meni ne na vek sijala.

Ostre sape bodo rjule,
Vse se bodete osule,
In po zemlji suho, velo
Vaše cvetje bo trohnelo.

Naglo dalje čas ropoče,
Meni — ah! ne bo mogoče
Vedno kakor zdaj ostati,
In se z vami radovati.

Vsak dan je resnejša dôba,
Vsak dan ide bliže groba,
Časove težave, sile
Bodo mene spremenile.

In zato mi le cvetite,
Serčno mene veselite,
Drage mi prijateljice,
Miloduhe ve cvetlice!

— e —

Deset krajcarjev cesarja Jožefa.

(Povest iz národnega življenja češkega.)

(Konec.)

III.

Drugo jutro gresta Janez in Miha v mesto, da si poiščeta službe.

Janez je svoje priporočilno pismo na prvega suknarkega fabrikanta že oddal, ter je bil tudi čez nekaj ur pozneje že v njegovo delarnico sprejet.

Revnemu Mihatu ni šlo tako po sreči. Njemu je bil svet zapert. Pri vseh posestnikih vertov je bil, povsod se je oglaševal, ali vse zastonj. Vsak mu je odgovoril, imamo že vertnika, pridi v jeseni, ko se bode sad obiral.

Ubogi mladenič je mislil na svojo mater, katerej je hotel sè svojim za-sluzkom v Pragi pomagati. Zdaj bo reva še večje pomankanje terpela.

Sè solznimi očmi je hodil okoli, ter je včasih kaj bral iz knjižic, katere mu je mati dala.

Nek človek, že precej v letih, vprašal ga je, zakaj je tako žalosten? Ko je izvedil vzrok njegove žalosti, nasmeje se mu in ga potolaži:

„Ako drugega nič ne iščeš nego dela, kmalu si bodeš pomagal. Moj vert-nik rabi dobrega pomočnika v vertu na Višehradu, pa pojdi z mano.

Mož je bil bogat in sploh spoštovan zlatar praški. Vzel je Mihata k sebi, ter mu je dal službo v svojem vertu na Višehradu.

Kako se je Miha radoval, ko je prvo pismo materi pisal, ter jej čez ne-kaj mesecev tudi že nekoliko prihranjenih krajcarjev poslal. Na grofa v zele-nej suknji, kateri mu je deset krajcarjev podaril, ni prav nič več mislil, ter ga tudi ni iskal; službo je imel, pa mu posredovanja gospoda grofa ni bilo treba.

Pri delu prešla je mlademu Mihatu hitro vesela spomlad. V tem času je svojej materi že dva pisma poslal, a v vsakem bila sta po dva sreberna tolarja. Še toliko časa ni imel, da bi mogel svojega tovariša in rojaka Janeza obiskati.

Ta je bil, kakor smo že rekli, pri nekem bogatem suknarji v službi. Pa on ni bil v Pragi samo zavoljo svoje službe, iskal si je tudi zabave in veselja; večkrat se je jezil celó nad solncem, da ga v spanji vznemiruje, pa je tudi večkrat karal vratarja, ki je vsako noč že ob enajstet uri zaklenil vrata, ko je namreč on v kerčmi najboljše volje bil. — „Vsaj se samo enkrat živi,“ je več-krat dejal.

Tega svojega prigovora se je Janez čversto deržal. Čez osem tednov, odkar je prišel v Prago, je po navadi svojih tovarišev imel že dolgo pipo (fajfo) iz morske pene, ki jo je drago plačal ter iz nje pušil, da je bilo grôza. Tudi si je našel dosti molopridnih tovarišev, kateri mu so pomagali sreberne dvaj-setice v pivarnah zapijati, pa tudi gerde nesramnosti doprinašati; zato je pa Janez imel že skorej steklene oči na svojem obrazu, ki je še nedavno žarel kot dragi kamen . . . Serec mu je bilo tako pusto in prazno, kakor pozneje njegova mošnja, a ko je leto minulo, začel je Janezov gospodar godernjati nad lenim in pokvarjenim mladeničem, da ga namreč ne more dalje imeti pri svojem ro-kodelstvu; začeli so godernjati tudi Janezovi sodelavci nad njim in nad odertniškim kramarjem, ki je vsaki dan hodil okoli delarnice in Janezu nje-gove mejnice pokazoval; godernjal je pa tudi sam Janez nad svojimi stariši, ki mu niso hoteli več denarjev pešljati. Mislili so baje: dober rokodelski po-močnik, katerega stariši na pot dobro spravijo, si pač lahko kaj zasluži; pa so imeli tudi še več drugih otrok preživeti, k temu so pa še jako neugodne raz-mere, v katerih je bilo takrat naše cesarstvo, ovirale tergovino s turškimi deže-lami, in to je posebno Janezov oče prav dobro čutil.

Tako je minulo eno leto. Naša mladeniča Janez in Miha sta vsak po svoje živela.

Janezov oče naglo umerje. Zapustil je, kar nihče ni mislil, več dolga

nego premoženja; poleg tega mu je pa še h koncu njegovega življenja ogenj veliko škode napravil. Namesto prejšnega bogastva, bilo je zdaj v hiši vdove in štirih otrok veliko uboštvo.

Janezova obertnija je bila prav slaba; upniki so ga jeli tirjati, od doma ni dobival nobene pomoči, sam je bil pa bolehen, in tako ni vedil, kaj bi počel.

V tej velikej stiski pade mu na misel, da ima v mestu dobroserčnega rojaka Mihata, za katerega je slišal, da je pri zlatarji. Nikoli ga ni poprej obiskal, ker mu ga ni bilo treba. Slišal je o Mihatu, da mu gre dobro, da se čisto in lepo nosi, pa da si je tudi že nekaj denarjev prihranil. In ker so ga upniki že toliko naganjali, mislil si je Janez, da bi mu morda Miha mogel nekoliko denarjev posoditi. Njegova prevzetnost mu tega dolgo ni pripustila, ali kaj si če? — brez denarjev in upanja bil bi prisiljen beračevati.

Odloči se torej neko nedeljo po poludne, ter se podá k svojemu nekadanjemu tovarišu. Odkritoserčno se mu vsega odkrije, pa ga prosi le za deset

goldinarjev na posodo. Rekel je, da mu je le za nekoliko trenutkov toliko denarja treba, in mu hoče zopet vse pošteno poverniti. Dobroserčnemu Mihatu je bilo že to dosti, da je bil Janez njegov rojak. Serčno obžaluje svojega tovariša ter mu s pobešenimi očmi reče, da je ravno včeraj svoje prihranjene krajcarje materi poslal, in je zdaj sam suh kot poper.

Bilo mu je zelo težko pri serci, da svojemu rojaku prošnje ni mogel

izpolniti, in ko je videl, da se mu Janez nekako neverjetno smehljá, privleče svojo mošnjico iz škrinje ter reče: „Glej, ljubi Janez, to mi je vse, kar še imam.“

V mošnjici je bilo le onih deset krajcarjev, katere je nekedaj od grofa dobil na cesti v Nahod.

Ponudi je Janezu: „Na vzemi“ pravi mu dobroserčno, „vzemi te zadnje krajcarčke; morebiti si ž njimi kaj pomagaš.“

Janez je bil ves dan lačen in nehotè seže po denarji, katerega je pred nekaj leti iz svoje mošnjice vergel.

Ali naenkrat zgrabi krajcarje tretja roka. Bil je namreč Mihatov gospodar, zlatar iz Višehrada, ki je krajcarje vzel, ter jih pozorno gledal.

„Bodi varčen,“ reče Mihatu, saj si pač zmiraj varčen bil. In zdaj hočeš tako lep denar zaferčkati, kakor da bi bili to kaki vinarji.“

Miha ga debelo gleda, a on nadaljuje: „Lepo je od tebe, kakor sem

ravno slišal, da tako rad svojemu rojaku pomagaš, ali pri tem pa vendar tudi nase ne smeš pozabiti . . .“

Zlatar vzame krajcar za krajcarjem v roko, vsakega obrača in ogleduje, maje z glavo in se smeje; potem pa gre, brez da bi kaj rekel, v svojo delarnico, ter se kmalu poverne z velikimi očali na nosu in prinese sabo siv, tenek kamen in pilo, s katero začne krajcar rezati in vertati, tako dolgo, da naredi luknjo na enem kraji. Zdaj porine pilo vanj in krajcar počí v dve polovici, in glej — iz bakrenega krajcarja pade na mizo zlati, ogerski cekin . . .

Miha in Janez stojita kakor okamenela pred zlatarjem. Zdaj vzame zlatar tudi drugi, tretji in tako dalje vseh deset krajcarjev redoma v roko, vsakega prepili in iz vsakega pade ogerski cekin.

„Precej sem si mislil,“ poreče smijaje se zlatar ter poskuša cekine na nekem kamenú, ako so res čistega zlata, — „precej sem si mislil, da so ti debeli krajcarji terezijanskega kóva, in da imajo nekaj dražjega v sebi; kajti predebeli so se mi zdeli za bakreni denar.“

In tako je bilo. Cesarica Marija Terezija je namreč, kakor je znano, večkrat dala v bakreni denar vkovati cekine, ter je tak denar rabila za različne prijazne darove, posebno za družine. Taki denarji, se vé, bili so le malo komu znani. Oni krajcarji torej, katere je grof dal Mihatu in Janezu na cesti pri Nahodu, bili so tudi taki.

Miha pri tej priči ni znal, kaj bi rekel.

Bled kot cunjá je stal ves osupnen pred zlatarjem, a Janez je bil jezen in si je mislil: „Kako sem bil pač neumen, da sem tako lepe denarje kramarju zastonj tja vergel!“

Tako je bil Miha nenadoma gospodar od 10 ogerskih cekinov, a njegov rojak Janez ni imel niti vinarja.

Miha je koj mislil na svojo mater. Kako bi pač staríco veselilo, ko bi jej ta bogat zaklad poslal! — Kako bi reva koj odložila očala, ter bi si brisala solze hvaležnosti! Kako bi vendar blagoslovila svojega sina! —

Premišljeva je to, stopijo mu solzé veselja v oči.

Ali stoj! — Pošteni mladenič si je še nekaj drugega mislil.

Ali je pa res blagi dobrotnik vedel, da so v krajcarjih cekini? Znabiti da je on sam mislil, da so le bakreni krajcarčki?

In ako ni vedel, da so cekini notri?

Potem se je zmotil.

In kedó bi tudi dvema popotnikoma za tako majhno delo koj 20 cekinov plačal?

Gotovo da grof ni vedel za cekine, — „a krivično blago nikoli ne tekne,“ rekla mu je večkrat njegova dobra mati.

Tako je Miha mislil in mislil, ter naposled rekel svojemu gospodarju: „Moram grofa vendar prositi, da denar, pri katerem se je zmotil, nazaj vzame, ter vidi, da je na svetu tudi še poštenih ubožcev.“

Ves razmišljen naglo odide gori proti Hradšinu, ter na Janeza popolnoma pozabi.

Njegov gospodar gleda dopadljivo smijaje se za njim.

IV.

V tej naglici je pozabil, da je že celo leto minulo od one dogodbe na nahodžkejši cesti, pa da bi se lahko zgodilo, da grofa več v Pragi ni; nù vendar si je mislil, da je velikodušni dobrotnik, ki mu je naročil, da naj pride k njemu, vendar le znabiti v Pragi. Odloči se, koj ga poiskati in berž, ko ga najde, izročiti mu denar.

Ko je tako naglo dirjal mimo Švarcenbergovih poslopij, se je skorej zadela v nekega priletnega gospoda, ki se je z dolgo palico sprehajal onod.

„Počasi, le počasi mladenič,“ nasmeje se mu gospod prijazno, „vsaj nisi divji lovec tam v čeških gozdih.“

Mihatu se je prijazno obličje gospodovo tako dopadlo, da si ga upa koj nekaj vprašati.

„Milostivi gospod!“ reče, „morda bi mi znali povedati, kje bi našel zelenega grofa?“

Gospod se nasmeje in zmaje z glavo.

„I nù,“ nadaljuje Miha, „grofa Falkensteina sem hotel reči!“

Stari gospod pomeri Mihata z očmi od glave do peté. „Falkenstein? Falkenstein?“ odgovori, „hm — hm — kaj bi pa rad z grofom Falkensteinom? V celej Pragi ni grofa s tem imenom.“

„Oj,“ prosi Miha, ne bodite hudi, da sem se prederznil vas vprašati; lahko je, da gospoda grofa ni več v Pragi, ali pred enim letom je moral vendar tukaj biti, ker bi me drugače ne bil mogel povabiti k sebi na Hradžin. Do zdaj ga nisem iskal, ker ga nisem potreboval; ali zdaj mu moram njegove denarje nazaj dati in ga moram dobiti, naj si bo, kjer koli hoče, — iz svetá menda ni izginil!“

Stari gospod se smeje, a Miha mu obširno pripoveduje vso dogodbo o desetih krajcarjih, — počemši od one dogodbe na cesti, — vse do današnjega dné. —

Ko je mladenič povest doveršil, prime ga gospod za roko in mu prijazno reče: „Ti si redka prikazen na tem svetu! Za to hočem skrbeti, da te pripeljem k stopnicam, na katerih dobiš lahko darilo za svojo poštenost.“

Zdaj pelje Mihata do kraljevega gradu skozi železna vrata na Hradžin, kjer je stala majhna kočija. Miha je moral k njemu sesti, voznik počí z bičem in stari gospod zapové kratko: „na vert.“

Prišedši tja, pelje neznani dobrotnik Mihata v krasen vert. Miha že od daleč vidi dva gospoda, kako se zaupljivo pogovarjata, in . . . če se ne moti . . . eden je po vnanjem zadržanji ves tak, kakoršen je bil zeleni grof na nahodžkejši cesti, a oni drugi bode, prej ko ne, njegov spremljevalec.

Miha seže z roko v žep, da bi se prepričal, če so še denarji notri.

„Oj, to je prav oni zeleni grof“ misli si, ko se je stari gospod njegovega spremljevalcu začel priklanjati, ter mu nekaj v francoskem jeziku po tihoma pripovedovati. Grof je bil ravno tako oblečen, kakor takrat, ko je bil na nahodžkejši cesti. Pogleda in zapazi Mihata.

„Oho, to je moj znanec, ki mi je pomagal na cesti!“ pravi smijaje sé, „kaj si me vendar prišel obiskati; dolgo si me pustil čakati nate in ko bi se ne bil slučajno zopet nazaj v Prago povernil, bi me ne bil našel več tukaj . . vsaj je že celo leto minulo, od kar se nisva videla . . .“

Miha se tudi priklone, kakor je starega gospoda storiti videl. „Milostivi gospod, še zdaj me ne bi bilo tukaj,“ pravi potem, „ker mi niste nič dolžni, ali vi ste se hoteli šaliti z menoj in ste si v ta namen šalo izbrali, katera bi me bila lahko ob mirno vest pripravila, ako bi vas ne bil tukaj našel.“

„Kako to?“ vpraša smijaje se zeleni grof.

„Nikarte pa vendar misliti,“ nadaljuje dobroserčni mladenič, „da sem znabiti vse leto premišljeval, bi-li vam dobro skrite cekine povernil; onih deset krajcarjev, katere ste mi dali na nahodžkej cesti, sem si bil shranil in še zdaj bi ne bil vedel za skrite cekine, ako bi ne bil moj gospodar, ki je zlatar, vsak krajcar prepilil. Zdaj pa le vzemite, kar je vašega; vsaj gotovo niste vedeli, da v bakrenih okrogličih tičijo tako lepi zlati cekini!“ —

„Ej, da nisem jaz vedel!“ — pravi smijaje se gospod v zelenej suknji, ter pazljivo preobrača cekine v roki, kakorda bi kaj tacega še nikoli ne bil vidil.

„Ne delajte se vendar tako nevednega,“ reče Miha, „vsaj vam pač ne bodem verjel, če bi rekli, da ste debele krajcarje od zunaj in znotraj dobro poznali, ter da ste naju le hoteli skušati, ako sva dosti poštena. Nù, kakor vidite, v meni ste vendar poštenega človeka našli.“

Stari gospod, ki je Mihata pripeljal, se je že bal, da bo mladenič kako besedo preveč izgovoril, ker je namreč čedalje več in odkritoserčniše govoril; nù zdelo se je, da se odkritoserčni govor verlega mladeniča dopade grofu.

„Nù,“ pravi in ga na ramo poterka, „veseli me, da si tako pošten in da si nazaj prinesel, kar misliš, da ni tvoje; . . . ali pa ni tudi tvoj tovariš . . .“

„Ravno takih deset krajcarjev od vas dobil,“ preseka mu Miha besedo.

„Nù, in kje je on?“ vpraša grof.

„On — on —“ jeclja Miha, „ne vem, res ne vem, — on ni — on ni —“

„Tako poštena duša, kakor ti!“ poprime grof besedo. „Zato pa tudi vedi, da bom s tabo tako ravnal, kakor si zaslužil. Deset cekinov si le vzemi; jaz sem dobro vedil, da so v krajcarjih, ko sem ti je dal, zato le vzemi!“

„Gospod, tega pa ne,“ odgovori Miha; „moj gospodar, ki dobro vé za te cekine, bi mislil, da sem si morebiti izprosil od vas ta denar, a beračevati za denar se poštemu človeku ne spodobi. In toliko, kolikor mi dati hočete, si z onimi par žebliji, ki sem je vlani v kolo zabil, pač nisem zaslužil. Dajte mi rajše kako pobotnico, s katero se bom gospodarju lahko izpričal, da vam sem denarje res pošteno nazaj izročil.“

„Dobra duša!“ začudi se gospod in ga prijazno pogleduje. „Ako bi vsi ljudje bili tako pošteni kakor si ti, in bi le za to plačilo zahtevali, kar si pošteno zaslužijo, mogel bi se vladar in domovina veseliti; ali mnogo jih je kateri bi radi le od tujih žuljev živeli . . .“

„Naj drugi delajo, kakor jim drago, to mene nič ne briga; odgovori Miha. „Zdaj mi pa le hitro naredite pobotnico, vsaj vidite, da bo nevihta in moram naglo domov iti, da še o pravem času spravim cvetlice pod streho.“

„Nù, ker si ti tako natančen,“ smeje se grof, „moram tudi jaz biti; precej bo pobotnica gotova.“

Namigne svojemu spremljevalcu. Ta prinese iz hišice papir in črnilo, katero postavi na kameneno mizo v vertu.

Grof v zelenej sukni sede in piše poterdilo.

„Takó“ pravi smijaje se in posiplje papir s peskom „hočeš imeti tudi kakošno pričo?“

„Bi ne škodovalo,“ reče Miha in pogleda po strani blizu stoječega gospoda. Grof mu namigne, gospod se vsede in podpiše pobotnico.

„Nù, zdaj smo se poravnali!“ reče grof smijaje se in vzame cekine, katere mu je Miha na tanko in varčno na mizo odštel, — ter je spravi v svoj žep.

„Dà, odgovori Miha in spravi pobotnico, ostanite zdravi in ako dovolite vas bodem še v tem lepem vertu obiskal, vsaj kakor vidim, manjka vam cvetlic, imate le samo francosko salato, a morebiti, da bi si jaz tukaj tudi kaj za služil sè svojim vertnarskim nožem.“

„Dobro, dobro,“ pravi grof smeje se, „v nedeljo se zopet vidimo; takrat me moreš na Hradžinu v gospodskej hiši pri češkem levu obiskati; jaz bom še en teden tukaj in potem grem na svoje posestvo blizu Dunaja. Z Bogom!“

Serčno se smijaje odide potem sè starim gospodom, s katerim je bil Miha prišel, in sè svojim spremljevalcem gori po stopnicah.

Čez dve uri pozneje je stal Miha s pobotnico v rokah pred svojim gospodarjem.

Ta razvije papir in bere list:

„S tem listom poterjujemo, da smo od plemenitega vertnarskega pomočnika Mihata Tavbarja iz B., poštenega in zvestega mladeniča, prejeli deset ogerskih cekinov, katere smo zanj koj dali v Našej blagajnici za 500 srebrnih goldinarjev izmeniti, ter smo Našemu blagajniku zaukazali, da ta iznesek poštemu mladeniču izplača. Ker so pa sploh zvesti in varčni ljudje redka prikazen na svetu, imenujemo poštenega Mihata Tavbarja ob enem za svojega vertniškega nadzornika na Naših družinskih posestvih v doljnjej Avstriji, ter mu bomo posebno imenovanje za to službo še ta teden izročili.

V Pragi, leta 1768.

J o ž e f.

Grof Auersperg, priča.“

prišel v Prago, je mnogo poštenih ljudi obdaroval.

Stari gospodar Mihatov ni mogel tega lista do konca prebrati. Jokati se je začel. Miha ves bled stoji pred njim; debele solze mu kapljajo po licih na papir — najlepša hvaležnost za veliko milost cesarjevo.

Cesar Jožef II., ki je takrat še vladal sè svojo materjo, potoval je takrat pod imenom grofa Falkensteina, in nihče drugi nego on je bil, ki je Mihatu daroval onih deset z zlatom napolnjenih krajcarjev. Ko je zopet

Kaj se more še drugega misliti, kakor da je Miha že drugo jutro klečal pri nogah svojega visokega dobrotnika; da je čez osem tednov pozneje na cesarsko posestvo sè svojo materjo kot vertniški nadzornik potoval; da se je potem čez eno leto srečno oženil z hčerko svojega gospodarja, zlatarja na Višehradu, in da je v sivej starosti, ko je svojim otrokom večkrat pripovedoval o svojej sreči in o nesreči svojega rojaka Janeza, kateri je pozneje prišel v neko predilnico in je vsled svojega slabega življenja zgodaj umerl, vselej sè solznimi očmi pogledal podobo slavnega cesarja Jožefa II., kateri že davno pri svojih slavnih prednikih počiva v cesarskeji raki na Dunaji.

Poslovenil Lj. T.

Manica in Jožek.

Poldrugo uro od terga proč je živela vdova Manica sè svojim Jožkom. Precej visoko na hribu „Čredežu“ je stala njena lesena hišica na majhnej pa prijetnej ravnini. Okolu hišice je bilo polno sadnih dreves, na katerih so drobne tice spomladi gnjezdile in svoje mične pesmice ščebetale. —

Ko je umerl Manici mož, je Manici zelo terdo šlo. Morala je toraj prodati nekaj svojega posestva, da jej je bilo mogoče dolgove poravnati. Pridno je delala sè svojim Jožkom, ki je bil edino njeno veselje, da si je prislužila vsaj toliko, da je pošteno živeti in davke plačevati mogla.

Približala se je jesen. Manica in Jožek sta že mnogo pridelkov iz polja pospravila pod streho. —

Ali nekega dné se je prigodilo, da so Jožkova mati nagloma zboleli. Jožek gre hitro v terg po duhovnega gospoda, da bi bolno mater prevideli sè svetimi zakramenti, in da pokliče tudi zdravnika. Zdravnik je dejal, da mati sicer niso nevarno bolni, a vendar se morajo varovati, da se ne prehladé.

Jožek, ki se je zelo bal za svojo dobro mater, je zmešom pri njih stal, jih odeval in gledal na uro, ki je visela pri vratih, da je vedel o pravem času zdravila materi podajati.

Že je preteklo nekaj dni, a materi je bilo vedno slabejše. Zdaj so tudi zdravila pošla in Jožek je moral zopet iti po druga, če tudi s težkim srcem, kajti zelo težko mu je bilo bolno mater samo pustiti doma.

„Le pojdi le“ — rekli so mati — „in nič se ne boj, vsaj mi ni tako hudo.“ Jožek uboga in gre zjutraj zgodaj iz doma.

Bilo je lepo jesensko jutro. Solnce se je ravno vzdigalo izza gor in ogrevalo verhunce visokih gorà; po dolinah pa je ležala še gosta megla. —

„Čredež“ je bil visoko gorovje poraščen z debelimi bukvami, kjer so bili tudi lepi listniki. Tu pa tam so se raztegale majhne tratice, po katerih so se pasle lehkonožne serne v velikih družbah. Skorej ves Čredež je bil lastnina nekega grajščaka, ki je imel posebno veselje do lova. Povabil je ravno tega dné mnogo plemenitašev na tako imenovani veliki lov v Čredež; prišlo je prav obilno število gospodskih lovcev, ker tukaj so le vsako tretje leto šli pobijati divjino in vsak se je nadejal svojega pléna. — Jožek, ki je šel ravno ta dan po